

KS. PIOTROWSKI JÓZEF (1840-1912)

Urodził się 20 stycznia 1840 roku w Strzelcach Wielkich. Syn Kazimierza, nauczyciela i ekonoma miejscowego kościoła oraz Tekli z Plecińskich. Egzamin dojrzałości zdał 2 września 1863 roku w Gimnazjum św. Marii Magdaleny w Poznaniu. Po ukończeniu studiów teologicznych w seminarjach w Poznaniu i w Gnieźnie otrzymał święcenia kapłańskie 20 października 1867 roku. W tym samym roku został wikariuszem archikatedralnym w Gnieźnie, pełniąc te obowiązki aż do 1887 roku (nie mógł być mianowany na samodzielne stanowisko z powodu obowiązujących ustaw kulturkampfu). Jednocześnie w latach 1868-1869 był kancelistą konsystorza gnieźnieńskiego. 2 kwietnia 1887 roku powierzono mu stanowisko komendarza w Ołoboku, a od 1905 roku proboszcza, gdzie duszpasterzował do śmierci. Przez kilka lat sprawował też urząd notariusza dekanalnego.

W okresie pobytu w Gnieźnie był prezesem tamtejszego Towarzystwa Młodych Przemysłowców, do którego należała przeważnie młodzież rzemieślnicza; organizował dla niej odczyty i imprezy, a także przedstawienia dla publiczności, wystawiane przez kółko teatralne. Np. jesienią 1885 roku kółko odgrywało sztukę J. Korzeniowskiego *Karpaccy górale*. Należał też wówczas do Komitetu Towarzystwa Pomocy Naukowej im. K. Marcinkowskiego powiatu gnieźnieńskiego i był delegatem tej organizacji na walne zebranie w Poznaniu. Działal też w spółce pod nazwą Kasa Pożyczkowa dla Gniezna i Okolicy, zasiadając w latach 1884-1885 w jej radzie nadzorczej. Pracę w ruchu spółek kontynuował też w Ołoboku, gdzie kierował dwoma instytucjami – był prezesem rady nadzorczej Banku Ludowego i prezesem takiej rady Spółki Ziemskiej, której zadaniem było przeciwdziałanie przechodzeniu gospodarstw w ręce niemieckie. Udzielał się w polskich akcjach wyborczych jako prezes Komitetu Wyborczego powiatu ostrowskiego; m.in. przemawiał na zebraniach i wiecach wyborczych w Skalmierzycach i w Ołoboku w 1908 roku. Dla swych parafian był „sumiennym doradcą we wszystkich sprawach społecznych”. Patronował licznym w parafii ołobockiej bractwom kościelnym: św. Walentego, św. Wawrzyńca, Matek Chrześcijańskich, Serca Jezusowego, Żywego Różańca, Straży św. Józefa oraz Wstrzemięźliwości.

Zmarł 8 marca 1912 roku w Ołoboku i tam został pochowany.